

Fantàstica! Un Blackmirror en 3D!

Mabel Vergés, Teatre Barcelona.

Una peça que encantarà al públic jove tant com al adulte.

La Razón.

Un sello muy propio, un teatro en el que las ideas pasan a través de los cuerpos de los intérpretes.

Justo Barranco, la Vanguardia.

Dirección limpia y depurada de Aleix Fauró. Nos recuerda a las obras teatrales de Ray Bradbury, ese mundo distópico juguetón y cruel al mismo tiempo, con guiños al 1984 de Orwell.

Roberto Peralta, La Cronosfera.

Un Black Mirror de carn i ossos que posa els pèls de punta perquè es dirigeix a l'arrel d'un sentiment que és molt reconeixible per a tothom: L'amor romàntic com a destrucció de la vida, el "viure feliços per sempre" com a prohibició i inhibició del que sentim realment. Una reflexió sobre l'amor, les relacions i les desigualtats.

Albert Martí, La Directa Cultura.

Pel camí ens corprèn la vibració totalitària d'una societat que empresona els indigents, que els imposa una inserció. Un món que assenyala el diferent, l'emigrant. Un impostat món feliç, com la novel·la de Huxley, però amb l'exigència social de l'amor. Malson orwel·lià en forma d'algoritme celestí, un 'match' de Tinder amb el present: la solitud no està ben vista. Cal estar molt atent per anar esprement cada detall, cada pinzellada d'aquesta utopia del capitalisme, la fantasia gens desmesurada que pretén transformar els sentiments en mercaderia.

Manuel Perez i Muñoz, El Periódico.

Les emocions deixades sobre l'escenari per part d'Isis Martín i Guillem Gefaell són reals. La història demana un treball de tot l'arc d'emocions que passa una relació i ambdós les treballen amb mesura: continguts, enigmàtics, tristos quan cal, i esperançats i eufòrics quan pertoca. Especialment m'ha enamorat l'escena de la primera cita, amb una Isis Martín lluminosa i juganera.

Martí Figueras, Núvol.

El muntatge resulta elegant i misteriós, i sap captar molt bé l'interès dels amants del gènere. A més, la seva estructura de narració inversa, planteja un trencaclosques estimulants que se suma a la crítica profunda. Una peça intel·ligent i complexa.

Ivan F. Mula, Teatre Bcn.

No us perdeu aquest cant d'amor i de mort que La Virguerìa escenifica de forma dolça i agressiva.

Annie Pugnau, Nova veu.

Demà recorda les històries distòpiques de Black Mirror. Helena Tornero ha creat un guió molt original, amb diferents salts temporals que ajuden a mantenir la tensió dramàtica.

Elia Tabuenca, Espectáculos BCN.

En un escenari absolutament nu hi vam trobar quatre actorasses posant en escena una història circular d'amor, de por, de supervivència, de generositat, de totes les coses que no es diuen i de la por que fa veure'ns en un món que s'assembla al nostre. Vam sortir amb ganes de parlar-ne més perquè ens va remoure, i això és el que ha de fer la cultura, moure'ns per dins. Així que passeu cap a la Beckett. Paraula de carboneres.

Mar, La Carbonera.